

Tractatus De// Beneficiis// Amplissimus,// Et Doctissimus

Garcia, Nicolaus

Coloniae Allobrogvm, 1618

§. 2. Quæ forma & solemnitas requiratur in vnione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98550](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98550)

¹⁴¹ Si tamen apparet t̄ de processu, seu actis super vnione, & receptione testium, & probationum, siue parte vocata siue etiam non vocata, quia nullus erat qui deberet vocari, stabitur illis, donec contra probetur, si postea res deducitur in litigium, quia forte rector, vel successor dicit causam non fuisse veram, & ita colligitur ex d. decis. Rotæ 716. ad fin. Et alias efficit durum cogere habentem vnionem ad iterum probandum causas, cum rite, & recte eas probauerit tempore vnionis.

¹⁴² Facit t̄ doctrina Alexan. consil. 79. nu. 18. lib. 1. Iason consil. 54. n. 3. lib. 1. Cornei 181. col. 12. lib. 2. Couar. lib. 2. variarum cap. 17. nu. 2. quod ubi in alienatione rerum Ecclesiæ seruata fuit forma, & iuris solemnitas, in dubio presumitur facta ex causa iusta, & dicit in proposito Hojeda d. cap. 3. n. 19. versic. vel aliter, & secundo.

¹⁴³ Quamuis contrarium in hoc, quando fuit processum parte non vocata, etiam si sit in possessione qui obtinuit vnionem, teneant Aegid. d. decis. 617. & practica lib. Rotæ supra n. 6.

¹⁴⁴ Et iuxta predicta est facciendum, quod ait Cardin. in Clem. 1. de elect. quæst. 9. n. 10. quod possit dici, quod sufficit, quod de vnione constet, debet enim presumi omnia fuisse solemniter agitata, secundum ea, quæ notantur in d. cap. sicut, de re iudicat. & in d. l. sciendum.

S. 2.

Quæ forma & solemnitas requiratur in vnione.

SUMMARIA.

Vltra causam cognitionem in vnione faciendam per Episcopum requiritur consensus cap. n. 145. quamuis non requiratur tractatus. n. 146. qui consensus potest interuenire, etiam post vnionem, n. 147. de quo relati, num. 148. quamuis contrarium teneat Bursatus cum relatis, n. 149.

In vnione faciendam per legatum non requiritur consensus capituli n. 150. nec in faciendam per Papam, seu ex eius commissione, nec clausula vocatis quorum interesse id importat, n. 151.

Vbi extat consuetudo in contrarium, videtur vnio posse fieri per Episcopum absque cap. num. 152. licet gloss. in Clem. si vna, & alij citati teneant, non valere consuetudinem contrariam, n. 153. & respondetur verbis dictæ Clem. n. 154. debet tamen esse consuetudo immemorialis, aut quadragenaria cum tit. nu. 155. nisi sit in consuetudine generali, quæ esset consuetudo propria, & non præscriptio, tunc enim sufficeret solius tempus 40. annorum, quæ consuetudo in his regnis esse videtur, n. 156.

An hodie possit Episcopus vnire beneficia sine consensu cap. ex Concilio sess. 21. cap. 5. ubi datur Episcopis facultas vnionis, etiam tanquam sedis Apostolicæ delegatis, n. 157. resoluitur negative, ex illis verbis, iuxta formam iuris, contra Nauar. & Zerolam ex S. Congregatione, cuius declaratio adducitur, & n. 160. adducitur resolutio Rotæ, ultra quod illud decretum procedit solum in vnionibus beneficiorum cum curatis, & c. n. 161. at ubi extat consuetudo in contrarium, non videtur consensus cap. necessarius, etiam in terminis d. decreti, n. 162.

Ita demum vnio est nulla ex defectu consensus cap. si hoc

2. Tom.

dicat capitulum, in cuius fauore fuit introducta ista solemnitas, alias non, exemplo alienationis rei ecclesiæ, quæ est nulla, si placet ecclesiæ, & c. secundum Rotam in vna Segouien. n. 163. sed non placet, nam consensus cap. in vnione non tam fuit introductus in eius fauorem, quam pro forma, & solemnitate, & c. n. 164. & adducitur resolutio Rotæ, n. 165. & sic vnio facta sine consensu cap. erit nulla, etiam cap. nõ disente, nec allegante, & ista nullitas poterit opponi à quocunque, cuius interest, n. 166. & de alienatione rei ecclesiæ est diuersa ratio, quia eius nullitas est in fauorem ipsius ecclesiæ, & c. n. 167.

Cum quis non possit autorizare in facto proprio, non valet vnio facta ab Episcopo ipsi cap. d. Clem. si vna. §. si quæ est iuris antiqui declaratiua, contra Oldra. & ideo requiritur auctoritas Papæ, n. 168.

Dicta Clem. procedit quando vnio fit cap. principaliter, & directe: secus vero quando in consequentiam, & indirecte est in utilitatem cap. num. 160. secus etiam ubi vnio fieret alicui dignitati, vel præbende cap. imo etiam omnibus præbendis distinctis, non simul, sed separatim, & distincte unicuique alicuius beneficii: & sic intelligitur decretum Concilij cap. 15. sess. 24. i. par. tit. singulis præbendis singula beneficia vniantur, non omnibus simul indistincte, vnum aut plura, secundum Hier. Gabriel numero 170. quæ videtur nimis restrictio ad dict. decretum, in cuius terminis verius videtur posse ex eo fieri vnionem omnibus præbendis, seu distributionibus simul, ut videtur sentire S. Congreg. cuius declaratio adducitur, quamuis non possit fieri cap. seu mense capitulari, numero 171.

Dicta Clementina non procedit in suppressione, & extinctione alicuius dignitatis, vel præbende, quæ ex causa potest facere Episcopus cum consensu cap. nisi bona Episcopi & cap. sint communia, n. 172. sed contrarium tenent alij, si id caderet in utilitatem cap. quia fructus ei applicantur, seu eius mense etiam diuise, n. 173. tamen si vellent applicare vni præbende, vel etiam singulis possent, secundum Imolam, quæ sequitur Decius contra Felinum, cuius rationi, respondet, n. 174. sequitur etiam Hier. Gabriel intelligens secundam partem d. decreti Concilij, n. 175. sed in terminis ipsius decreti verius videtur posse ex eo applicari fructus præbendarum suppressarum reliquarum distributionibus simul, & in communi, & indistincte, n. 176.

Consensus cap. non presumitur nisi expresse probetur, & asserenti incumbit onus eum probandi, vel nisi alias de eo appareat, n. 177.

An ex diuturnitate temporis præsumatur interuenisse consensus cap. etiam in vnione, non enuntiatus, videbatur præsumi, si lapsum esset tempus longissimum 30. annorum, ex traditis per Felinum. & alios citatos, aut etiam concurrente possessione, & obseruantia vnionis cum scientia, & patientia aduersarij, si lapsum esset longum tempus 10. annorum, ex traditis per Agmon. & alios citatos, & c. n. 179. sed resoluitur, ita demum ex diuturnitate temporis præsumi consensum cap. in vnione non enuntiatum, seu solemnitatem alias in actu requisitam, si lapsum sit tempus 30. annorum, cum possessione, & obseruantia vnionis, seu actus per illud tempus, alias non, n. 179. & seqq. ubi adducuntur resolutiones Rotæ, & reprobat doctrina Flores circa hoc, n. 186.

An in exemplatione instrumenti præsumatur solemnitas extrinseca ex antiquitate temporis, remissive, num. 187.

KK 3

Huiusmodi presumptioni non est locus, ubi ex ipso instrumento apparet de contrario, nempe non intervenisse d. consensum seu solemnitatem, alias in actu requisitam, num. 188. & seq. ubi adducuntur resolutiones Rotæ.

In unione faciendæ seminario non videtur requiri consensu cap. sed eius loco requiritur, quod fiat cum consilio quatuor deputatorum ex decreto Concilij, alias unio non valet, n. 190. ubi ponitur declaratio S. Congregationis: sed Episcopus non tenetur sequi eorum consilium, ex eadem S. Congregatione, n. 191. & adducitur resolutio Rotæ, n. 192.

Requiritur etiam, ut valeat unio facta seminario, quod sit actu erectum, & habeat actus scholares, & magistros, ex S. Congregatione, cuius de declarationes ponuntur, n. 193. & seq. & adducuntur resolutiones Rotæ, n. 195. & seq.

An si semel benefacta unione seminario actu erecto, & habenti scholares, postea illi desinant ibi esse ad tempus, ut reditus insumantur in fabricam seu reparationem domus, vel alia de causa, expiret unio beneficiorum, an n. 197. resolutum non expirare, in odium tamen Episcopi tollentis scholares è seminario, licet ad seipsum forte impetrarentur, & concederentur beneficia illi unita à Papa dissolvente unionem, n. 200. & si esset p̄s̄o reservata seminario, licet tunc non expiraret, non posset exigi pro illis annis, n. 201.

Requiritur etiam in unione vocatio, & consensus patroni, ac inferioris collatoris, & electorij, n. 202. nam debet fieri vocatus, quorum interest, alias non valet, tam ex iure communi, quam ex Concilio Tridentino, nu. 203. & qui sint isti quorum interest qui vocandi sunt, remissive, n. 204. circa quod adducuntur resolutiones Rotæ, à num. 205. & declarationes S. Congreg. numero 210.

Improbatur, quod ait Agor, quod legatus potest unire sine consensu patronorum clericorum, vel laicorum ex prescriptione, consuetudine, aut privilegio, numero 211.

Improbatur, quod ait Man. Rodriguez, quod per privilegium, & facultatem datam priori S. Benedicti uniendo monasteria, consentientibus abbatibus, & monachis monasteriorum unendorum, non obstante fundatione, dotatione, &c. potest fieri unio monasteriorum iuris patronatus sine consensu, & vocatione patronorum, & can. 212.

Contra patronum, aut inferiorem collatorem non presumitur eorum consensus, etiam si in unione enuntietur ab Episcopo, n. 213.

Certum est non requiri vocationem rectoris beneficii, nec eius consensum, cum ei ad suam vitam non provideatur, nec defensoris, si vacat, n. 214. quod procedit etiam in unione faciendæ per legatum, n. 215. nec etiam rector ecclesiæ est vocandus in unione faciendæ de aliquo beneficio seu praestimonio sue ecclesiæ, n. 216. quod procedit etiam in casibus positis per Concilium Tridentinum, ut vocatis his, quorum interest, uniones fiant, quamvis in illis citandum esse rectorem, & possessorem beneficii videatur velle Fuscus, n. 217. procedit etiam in unione faciendæ ex commissione Papæ vocatis quorum interest, n. 218.

Nec etiam plebs debet vocari, audiretur tamen si causâ rationabilem allegaret, ne fieret unio, n. 219. nam parochianorum interest bonum habere pastorem, ideo sunt legitima persona in causa hoc respiciente, ex Rotâ, n. 220.

Non etiam oportet in unione faciendæ per legatum, seu ex commissione Papæ, vocare Episcopum contra alios

quos, n. 221. nam quamvis ex unione ei auferatur collatio, id provenit ex natura unionis, & legatus habet in hoc eandem potestatem, quam Episcopus, & concurrunt cum eo, & alias sententia, iura, & inrisdictio inviolata remanent Episcopo, numero 221. Et dictum Pet. de Perusio, quod sicut Episcopus non potest unire sine consensu ordinarij collatoris, ita nec legatus intelligitur de ordinario collatore inferiori, numero 223.

AD quintum t̄ ultra causæ cognitionem, de qua 145 in superiori, in unione faciendæ per Episcopum, requiritur consensus capituli, d. c. pastor alius, de donat. & d. Clem. si una, de reb. ecclesiæ cum aliis, Abb. in d. c. sicut unire, de excessu b. prelator. n. 2. Caccialupus art. 6. Pet. de Perusio c. 5. 7. 9. Rebut. in praxi d. reg. de unio. gloss. 11. n. 2. & in reg. d. 5. qui vero, tertio nota, versic. tertio posset queri, Gambardus d. libro 5. rub. 1. de potestat. legati in uniendo num. 58. & 108. Fastoli causa 8. dub. 26. Lancell. in instit. canon. libro 2. tit. de unio. 5. usque adeo, & 5. nec solum, Hojeda d. c. 3. n. 9. Fuscus d. lib. 2. c. 26. n. 5. Agor 2. part. lib. 6. cap. 28. q. 12. & Rota in Segomien. praestimonio de anno 1580. quæ habetur d. de c. 133. p. 2. divers. n. 2. quicquid dicat Manuel Rodriguez quaestio. regular. tomo 3. q. 80. art. 1. & vide dicta supra n. 111.

Quamvis non t̄ requiratur tractatus, Rota decis. 1. 146 de reb. ecclesiæ in antiqu. Paulinus de offic. & potest. cap. sede vacante 3. q. 2. p. n. 22. Boerius dec. 345. n. 2. Rebut. ubi proxime, & in compendio alienationum, n. 24. Hojeda d. c. 3. n. 9. vers. sed vitrum, Pet. Greg. d. c. 20. n. 10. & practica bilia Rotæ d. c. de unione, num. 8. & Agor d. 9. 12.

Et hic t̄ consensus cap. potest intervenire, etiam 147 post unionem, Alex. cons. 219. n. 16. 17. & 22. lib. 6. Boerius supra lib. 3. & 4. Rebut. d. gloss. 11. n. 20. Hojeda d. n. 9. vers. sed vitrum, Rota d. decis. 133. n. 9. Agor d. 4. 12. in si. quod probatur ex ca. cum vos, de his quæ fiunt à prelatiis, & cap. cura, de iure patron. De quo Mar. So. cin. cons. 15. lib. 1. Rochus de iure patro. ver. pro eo quod quaest. 4. Lambert. 1. part. 1. lib. 9. 2. art. 12. Selua 1. p. q. 6. à n. 11. Mandos conf. 30. n. 3. & conf. 32. n. 2. Simoncellus de decretis in praefatione, ex num. 42. & Flamin. Paris. de resignatione benef. libro 8. q. 10. n. 6. Quamvis t̄ 149 contrarium in terminis teneat Bursatus cons. 185. lib. 2. n. 14. dicens, quod cum consensus cap. requiratur à lege per modum solemnitatis, in ipso actu, & expresse adhiberi debet, ex Imola, Anton. & cæteris in d. cap. cum vos, & Rebut. in compendio alienatio. numero 15.

In unione tamen t̄ faciendæ per legatum non requiritur consensus cap. Rota decis. 1. & 2. de offic. legati, in novis in addito. Aegidius decis. 513. Caccialupus art. 6. 14. concl. Pet. de Perusio cap. 5. numero 18. Paulinus d. 9. 3. num. 19. Gambardus supra num. 58. & 110. Hojeda ubi supra, Nauar. consil. 10. n. 1. de offic. delegati, & practica bilia Rotæ supra n. 2. versic. unio potest, quamvis contrarium videatur velle Boerius supra numero 4.

Et eadem ratione t̄ non requiritur consensus capituli in unione faciendæ per Papam, seu ex eius commissione, Nauar. d. nu. 1. Quamvis in unione faciendæ per Episcopum ex concessione, seu commissione Papæ contrarium dicant Fastol. dub. 5. & Boer. sup. n. 4. & practica bilia Rotæ d. num. 12. versic. in unione faciendæ, quod etiam videtur velle Rebut. d. gloss. 11. nu. 2. nec clausula vocatis, quorum interest, id importat, quic qui d

quicquid dicant Boerius, & Rebus.

152 Et ubi extat consuetudo in contrarium, videtur vnio posse fieri per Episcopum ab ique capitulo, vt cum *Dd. in d. Clem. si vna tradit Fufcus d. lib. 2. cap. 26. nu. 5.* quod tenuit Laurentius relatus à Cardin. *binum. 12.* & Caccialupus *art. 6. à num. 10.* præsertim *nu. 14.* Pet. Gregor. *supra nu. 6.* & ponitur in concilio prouinciali Bononien. *tit. de vnio. §. quæ seruanda in vnionibus.* ibi: *Deinde cum consilio, & consensu capituli, nisi aliter ex loci, sine ecclesiæ consuetudine receptum esset.*

153 Licet t̄ glossa in *d. Clem. si vna, verb. consentiente*, & ibi Imola, & Bonifacius *d. num. 16.* Abb. *non. 2.* & idem Abb. *conf. 106. n. 4. part. 2.* Fastol. *d. dub. 26. nu. 2.* Fel. in *c. cum causam, de re iudicat. n. 10.* & 20. Pet. de Perusio *c. 5. 8. 9.* Lancell. *d. §. vsque adeo in glo. verb. consentiente capitulo*, & practica Rotæ *d. n. 12. vers. in vnione faciendâ*, teneant non valere consuetudinem contrariam.

154 Neque obstant illa verba in *sine d. Clem. posita*, Contraria quauis consuetudine non obstant, nam referuntur ad *vers. quod si Episcopi*, vt patet ex textu.

155 Debet tamen esse t̄ consuetudo immemorialis: vt ait Cardin. *supra* quem sequitur Gambarus *supragnum. 10. 9.* & Rochus in *cap. fin. de consuetud. sect. 6. n. 15. in fine*: aut quadragenaria cum titulo, ex *c. 1. de præscrip. in 6.*

156 Nisi t̄ sumus in consuetudine generali, quæ esset consuetudo propria, & non præscriptio, tunc enim sufficeret solum tempus quadraginta annorum, ad notatam in *d. c. si de consuet.* Duennas *reg. 140.* quam cōsuetudinem in his regnis esse existimo.

157 Sed est difficultas, an hodie t̄ possit Episcopus vnire beneficia sine consensu capituli, ex Concil. Trident. *ses. 21. cap. 5. de reformat.* ubi datur Episcopis facultas vnionis, etiam tanquam sedis Apostolicæ delegatis, & partem affirmatiuam tenet Nauar. *d. conf. 10. de offic. de leg. ex dictis supra nu. 150.* & seq. & sequitur Zerola *2. part. verb. vnio. §. 9.*

158 Nihilominus tamen contrarium est dicendum, nam dictum decretum Concilij requirit in vnione consensum capituli, etiam si fiat ab Episcopis tanquam Apostolicæ sedis delegatis, ex illis verbis, *lucra formam iuris*, & ita S. Congregatio Concilij declarauit, vt aduertit additio dicti consilij Nauarri, dicens aduertendum referri S. congregationem censuisse contrarium.

159 Et t̄ patet ex sequenti declaratione supra dict. *cap. 5.* ibi: *lucra formam iuris, quia præterita nulla erit vnio, hcc est, de consensu capituli*, iuxta *Clem. si vna. de rebus ecclesiæ non alienan.* Episcopus has vniones facere potest. Vnde conuincitur distinctio Zerolæ supra.

160 Et Rota in vna t̄ Leodien. beneficij 23. Ianuar. 1593. corā Do. Gipsio resoluit, *Vnionem reditum capellæ, seu altaris, factam parochiali ob paupertatem illius sine consensu capituli, esse nullam*, d. *Clem. si vna.* & ibi Abb. Imola, & Bonifacius, Cald. *conf. 65. Abb. 106. n. 4. lib. 2. Fastol. dub. 5. & c.*

161 Et præterea illius t̄ decretum procedit solum in vnionibus parochialium, & aliorum beneficiorum curatorum, vel non curatorum cum curatis, & illa verba, *Et in ceteris casibus à iure permisis*, non ampliunt, vt vigore illius decreti possit fieri vnio aliorum beneficiorum, seu aliis beneficiis, sed ampliunt causam vnionis, vt in specie illius decreti possit fieri vnio, non solum ex causa paupertatis, sed etiam ex alijs causis legitimis, vt potest ex contextu.

At ubi extat t̄ consuetudo in contrarium, non videtur consensus capituli necessarius, etiam in terminis dicti decreti, cum consuetudo iuri derogat, & c.

Hoc tamen de consensu t̄ capituli in vnione requisito intelligit Rota in dicta *1. decy. Segouien. 133. à num. 10.* quod ita demum vnio est nulla ex defectu consensus capituli, si hoc dicat capitulum, in cuius fauorem fuit introducta solemnitas consensus ipsius, alias non, Oldral. *confil. 282. in fi.* exemplo alienationis rei ecclesiæ, quæ ita demum est nulla, si placet ecclesiæ. Itaque nullitas vnionis ex defectu consensus capituli non potest allegari ab alio, quam ab ipso capitulo, cuius fauore vnio esset nulla ad instar nullitatis alienationis rei ecclesiæ ob defectum solemnitarum, quæ non potest allegari ab alio, quam ab ecclesiâ, vt ibi latius.

Sed hæc intelligentia t̄ mihi non probatur, nam consensus capituli in vnione, non t̄ fuit introductus in eius fauorem, cum de eius præiudicio non agatur, quam pro forma & solemnitate, ne passim, & temere fiat, ad tradita per Simoncel. *de decretis in præfat. n. 54.* & in terminis, quod consensus capituli in vnione requiratur à lege per modum solemnitatis, docet Burfat. *d. confil. 185. n. 14. lib. 2.*

Et alias in vna t̄ Anconitana terrarum de anno 1577. coram D. Seraphino fuit resolutum, *Quod in alienatione consensus capituli non requiritur vti persona interesse habentis, sed solum tanquam solemnitas, vt colligitur ex traditis per Francum in cap. 1. num. 16. & 20. de rebus ecclesiæ in 6. & declarat Rebus. in compendio alienationum in 2. & 3. requisito: & sic stante commissione, si in eundem cum clausula vocatis vocandis ad alien. terras mensa Episcopi separata à mensa capituli: quo casu sufficit, vt Episcopus vendat, vs per Francum d. n. 20. capituli non fuit vocandum: nam clausula, vocatis vocandis, videtur intelligenda de his, qui habent interesse, non autem de his, qui pro solemnitate adhiberentur, quia auctoritas Papæ adhibetur, vt suppleat omnes solemnitates, Abb. *conf. 41. nu. 3. libr. 1. nec curatur propterea in his de solemnitatibus, sed tantum de vtilitatibus Ecclesiæ, Socinus confil. 15. num. 16. versic. in super. lib. 1.**

Vnde vnio facta t̄ sine consensu capituli erit nulla, vt pote forma nō seruata, etiam capitulo non dicente, nec allegante, & ista nullitas poterit opponi à quocunque cuius interest, Rota *decy. 247. n. 5. part. 1. diuersorum.*

Nec obstat simile de alienatione rei ecclesiæ sine debita solemnitate, quia eius nullitas est in fauorem ipsius ecclesiæ, & sic ab alio, quam ab ea allegari non potest. At in proposito nullitas vnionis factæ sine consensu capituli non est in fauorem ipsius capituli, diximus, & sic est diuersa ratio.

Vnde cum quis t̄ non possit autorizare in facto proprio, non valet vnio facta ab Episcopo ipsi capitulo *d. Clem. si vna. §. fin.* quæ est iuris antiqui declaratiua, *gl. pen. & Anchar. ibi Hier. Gabriel conf. 186. li. 2.* quamuis contrarium velit Oldr. *conf. 182. n. 1. cōtra quem tenet Caccialupus art. 4. 10. 9.* & ideo requiritur auctoritas Papæ, *gl. ibi verb. mensa. ad fin.* quam sequuntur ibi Cardin. *sine n. 3.* & Abb. *n. 6. Oldral. confil. 262. n. 3.* & practica Rotæ *d. c. de vnio. n. 12. vers. vnio facta ab ordinario*: quamuis Bonif. ibi *n. 12.* teneat posse recurri ad Archiepiscopum.

Sed *d. Clem. si vna. §. fin.* t̄ procedit, quando vnio fit capitulo principaliter, & directe, secus vero quādo in consequentiam, & indirecte est in vtilitatem capituli Rota *decy. 1. de ecclesiis a edificandis in antiquo.*

d. decif. 133. num. 7. & 8. 2. part. diuersor. & practicabilia Rotæ d. n. 12. vers. vnio facta per ordinarium, & n. 15. in fi. quamuis in contrarium potius sit dec. 3. de rebus ecclesiæ, in antiq.

¹⁷⁰ Secus etiam vbi vnio fieret t̄ alicui dignitati, vel præbendæ capituli, Rota *decif. 788. num. 4. part. 1. diuersorum*, imo etiam omnibus præbendis distinctis non simul, sed separatim & distincte vnicuiq; alicuius beneficii, tunc enim non dicitur fieri vnio capituli, & sic potest fieri per Episcopum cum consensu capituli, Bonif. *d. 5. si. n. 13. 14. & 15.* & Hiero. Gabriel *3. qui ita intelligit decretum Concilij d. 15. se. 24. de reform. 1. part. vt singulis præbendis singula beneficia vniantur, non omnibus simul indistincte vnum aut plura.*

¹⁷¹ Quæ tamen videtur t̄ nimia restrictio ad dictum decretum, & verius existimo in terminis dict. decreti posse ex eo fieri vnionem omnibus præbendis seu distributionibus simul, & ita videtur sentire S. Congregatio Concilij, vt in sequenti declaratione super eo. *Hæ vniones fieri possunt in distributionibus quotidianis, vbi illæ tenues sunt, & etiam præbendæ tenues, secus si præbendæ non essent tenues, quia hoc casu tenuitati distributionum succurri potest per remedium cap. 3. se. 21. idem licere censuit Congregatio, quando nullæ sunt distributiones, & præbendæ tenues, vel e contra. Et in declaratione 2. supra adducta præcedenti parte, cap. 14. num. 31. quamuis non possit fieri dicta vnio capituli, seu mensæ capitulari, vt per González *glaf. 37. n. 25. vbi ait consuluisset, & obtinuisse in S. Congregatione Concilij Trid. de mense Sept. anni 1601. quod vnio facta ab Episcopo Cauen. mensæ capitulari de quibusdam beneficiis simplicibus vigore Concilij d. ca. 15. esset nulla, quia dictum Concilium non dat facultatem vniendi 73. mensæ capitulari, sed tenuibus præbendis singulorum capitularium, & aliud est capitulum, aliud singuli de capitulo & allegasse Felinum in cap. cum accessissent, de cons. n. 22. quod tamen iuxta ista accipiendum videtur, vt etiam omnibus præbendis simul fieri possit dicta vnio, quia non ideo fit capitulum, seu mensæ capitulari, fauet Agor *d. cap. 28. q. 17. in fin.***

¹⁷² Præterea t̄ d. Clemen. si vna. *5. fin.* non procedit in suppressione, & extinctione alicuius dignitatis vel præbendæ, quam ex causa potest facere Episcopus cum consensu capituli, nisi bona Episcopi, & capituli sint communia, vt notant Hostien. & Abb. *nu. 5. in c. cum accessissent, de constitutio. & gloss. in d. 5. si. ver. mensæ, vers. item facit, quam ibi sequitur Card. ad si. d. n. 1. Oldral. d. consil. 182. n. 5. & Gambarus de off. legat. li. 5. rubr. de dismembratione n. 22.*

¹⁷³ Sed contrarium t̄ tenent Butrius, & Imola in *d. cap. cum accessissent, & cum eis, Felin. num. 22. & Decius 57. ibi, & Bonifac. d. 5. fin. nu. 11. & Hier. Gabriel supra, nempe, quod etiam si bona Episcopi, & capituli sint diuisa, non potest Episcopus cum consensu capituli suppressere dignitatem, vel præbendas diminueri, si id caderet in vtilitatem capituli, quia fructus applicantur ipsi capitulo, seu mensæ capituli, etiam diuisæ, nam tunc capitulum autorizaret in facto proprio contra dicta *5. fin.* & allegant Glossam ibi *verb. mensæ*, quæ re vera non affirmat opinionem Hostien.*

¹⁷⁴ Ait tamen t̄ Imola *ibi*, quod licet mensæ capituli applicare non possint, quia hic agitur de interesse capituli, & tangitur commodum totius capituli, tamen si vellent applicare vni præbendæ, vel etiâ singulis, possent, quia non autorizarent in facto pro-

prio, cum aliud sit applicare capitulo, aliud singulis canonicis, seu singulis de capitulo, & sequitur Decius *ibidem* ad *nu. 54.* & respondet ad rationem Felini vbi s̄ reprobatis in hoc ad Imolam, quod licet propter commodum singulorum canonici videantur in hoc esse suspecti, tamen ista suspicio non facit, quod dicatur causa propria capituli, & ideo licet singulis vtilitas acquiratur, verum tamen est dicere, capitulum non præstare autoritatem in facto proprio, prout videtur considerare Imola, &c.

Sequitur t̄ etiam Hieron. Gabriel *supra* dicens, ¹⁷⁵ quod potest item Episcopus cum consensu capituli suppressere præbendam, dignitatem, aut officium eius fructibus, applicando non capitulo, sed distribuendo inter singulos canonicos, assignando scilicet cuique canonico, vel præbendæ certam portionem, & quod ita procedit dictum capitulum cum accessissent cum notatis de constitutio. & secunda pars dicti decreti Concilij.

In terminis t̄ tamen istius decreti verius existimo posse ex eo applicari fructus, & prouentus præbendarum suppressarum, reliquarum distributionibus simul, & in communi, & indistincte iuxta supra dicta. Consensus t̄ autem capituli non præsumitur, nisi expresse probetur, vt docet Barlaus *supra* ex Felino in cap. si quis, de re iudicata, numero 29. & Millis in *reper. vers. Episcopus potest cum consensu, & asserenti incumbit onus probandi consensum intervenisse. Boerius d. dec. 345. n. 5. vel nisi alias de eo appareat, iuxta dicta supra *an. 121. quidquid dicat Gemin. consil. 87. quam refert practicabilia Rotæ supra n. 12. vers. contra prædicta & licet Agor d. 2. part. li. 6. c. 28. q. 12. dicat, quod isto consensu capituli intervenisse creditur, nisi contrarium appareat ex Alex. consil. 219. lib. 6. qui n. 17. ait quod ex possessione præsumitur, quod titulus vnionis fuerit legitimus, & sic cum consensu capituli, nisi ostendatur contrarium per partem aduersam per tex. in c. cum venissent, de institutio. qui id non recte probat, vt per glab. *verb. probatum, & Abb. 7. 8.***

¹⁷⁶ Sed an ex diuturnitate t̄ temporis præsumatur intervenisse consensus capituli, etiam in vnione non enuntiatus, videbatur dicendum præsumi si lapsus esset tempus longissimum 30. annorum ex traditis per Felin. in cap. Alberic. num. 4. de testib. & in c. illud num. 6. de presump. & cap. si quis, num. 29. & seq. de re iudicata, Alciat. de presump. reg. 3. presump. 10. numero 7. Balbum de prescrip. l. p. 3. parus 9. 10. numero 10. Aym. de antiq. temporis 3. p. sect. 1. à numero sexto. Hier. de Monte de finibus regum. cap. 105. Anton. Gabrielem conclus. 1. de presump. Barlaus consil. 424. lib. 4. Simoncellum de decretis lib. 3. nu. 7. numero 34. Menoch. de presump. lib. 2. presump. 75. numero vigesimo quarto & lib. 3. presump. 132. à numero 55. Gratian. reg. 144. nu. 17. & 19. & Velazq. in l. 42. Tauri gl. 2. n. 7. (qui docent, quod quando agitur de graui prejudicio alterius, præsumitur solemnitas non enuntiata ex lapsu non minoris temporis 30. annorum. Aut etiam concurrente possessione, & obseruantia vnionis cum scientia, & patientia aduersarij, si lapsus esset longum tempus 10. annorum, ex Alex. d. consil. 219. num. 13. & 22. cum seq. & ex traditis per Aym. *sup. num. 1. & 9.* & Anton. Gom. 2. tom. variar. cap. 11. n. 17. Simoncel. d. n. 34. Menoch. d. presump. 131. à numero 45. & 62. & Roder. Suar. in l. 3. ut. de las deudas lib. 3. fori limitis 9. vers. sed pone nu. 24. vbi additio Baldi alios adducit, & in terminis quod ecclesiæ vnio de consensu Episcopi, & capituli ex diuturni-

tūritate temporis facta præsūmatur cum Alex. Decio, Tiraq. & Ant. Gabr. tradit Mafcar. de probat. con. clu. 587. n. 4. & 1322. n. 9. & quod in dubio consensus capituli in vnione, & eius solemnitas ex temporis diuturnitate præsūmatur, tradit Hojeda d. 2. p. c. 3. n. 9. versio, sed vtrum.

179 Nihilominus tamen dicendum ē videtur, ita demum ex diuturnitate temporis præsūmi consensu capituli in vnione non entiatum, seu solemnitatem, alias in actu requisitam, si lapsus sit tempus 30. annorum cum possessione, & obseruantia vnionis, seu actus per illud tempus, alias non (& ita accipiendi sunt Felin. Alciat. Balb. Anton. Gabriel. Velazq. & alij citati, Tiraquell. de prescrip. §. 1. gloss. 4. vers. 21. & 39. & Alexan. Straticus, qui plura cumulat in repe. extrauag. ambitiose, de reb. ecclesie, numero 20. Castlad. decisio. 3. de procurat. Eman. Suar. verb. solemnitas antiquo actus, Menoch. de successione, resolut. §. 5. num. 38. & Nauarr. conf. 38. num. 7. de sentent. excomm. nec multum discrepat Mafcar. d. concl. 1322. num. 49 cum Hieron. Gabriele conf. 36. nu. 52. lib. 1. idem conf. 60. numero 18. lib. 2. & facit cap. prouenit, de empt. & vend. quamuis etiam sine possessione id velint Aym. Simoncel. & Menoch. (ex decis. putei 136. & 365. numero 4. libro 2. & 1. de reb. ecclesie, Afflict. decisio. 368. Rota dec. 335. & seq. in suis miscellaneis manuscriptis. Cota dec. 143. numero 8. 9. & 10. p. 2. diuersor. & in vna Neapolitana funda. 1. iunij 1579. coram Do. Robustero, quæ est d. p. 2. diuersorum decis. 179. in qua fuit resolutum, Ex lapsu 30. annorum cum possessione præsūmi beneplacitum sedis Apostolicæ in alienatione bonorum Ecclesiæ, ex Puteo, & August. de reb. ecclesie non alienan. & aliis pluribus in Romana S. Laurenij in Damaso coram D. Rubeis ista anno allegatis, Rota etiam in vna Sarcanen. terrarum de anno 1575. coram D. Cota, in qua fuit resolutum, Confirmationem, & solemnitatem præsūmi ex lapsu 30. annorum data obseruantia per illud tempus, Hier. Gabr. consil. 80. & 82. lib. 2. additio Alex. conf. 219. n. 22. lib. 6. licet ad effectum prescriptionis requirantur 40. & licet deducatur ibi tempus episcopi alienantis, secus tamen ad hunc effectum, & c. & in vna Elphen. minorum 16. Decemb. 1588. coram D. Orano, & in vna Placentina decimarum coram Do. Bubalo, & posthæc tradit Gonzalez gloss. 12. a numero 76. & proser de Augustino ad summam bullary quaranta, verb. alienatio numero 46. & latius in append. ad eum locum pag. 506. & seq. Grat. decisio. 150. num. 4.

180 Et in vna Romana t. casalis 21. Maij 1593. coram D. Seraphino, in qua agebatur de alienatione cuiusdam casalis monasterij S. Pauli Romæ facta Leon X. fuit resolutum, Nulla alia solemnitate opus esse, quando cum Papa contrahitur, presentia enim eius supplet omnem defectum solemnitatis, Baldus in l. rescripta, C. de precib. Imperat. offeren. & in l. sancimus, C. de donat. Imola in cap. 1. de litis contestatio. Alexand. consil. 157. lib. 2. cum aliis, etiam si fiat contra actus cum Papa tanquam cum persona priuata: adhuc enim consentis ipsi alienationi, & contra actus, sicut Papa, & quod reseruat consensus capituli generalis cum non requireretur, nisi ad authorizandum, non autem ratione preiudicii, recipit conditionem quatenus opus sit ut de beneplacito Apostolico passim obseruatur, Puteus decis. 42. lib. 2. Rota dec. 519. numero 3. p. 1. diuersi. interveniente vero auctoritate Papæ non erat necessarius, & quatenus ille consensus necessarius esset, utique præsūmatur interuenisse ex lapsu 30. annorum, Felin. in cap. illud, numero 6. de præsumpt. Puteus dicit, decis. 365. & d.

dec. 1. de reb. ecclesiæ, & quod consensus rectoris spatio 30. annorum præsūmatur talis, qualis requiritur, fuit resolutum in causa Conchen. fructuum coram Domino Gippio 10. Februarij 1586. & licet ad effectum prescriptionis deducatur tempus prelati alienantis: secus tamen ad hunc effectum. Hæc in dicta Romana casalis.

Et 28. Iunij eiusdem anni t. coram eodem causa iterum proposita, Domini non fuerunt concordēs supra primo fundamento de consensu Papæ, ut persona priuata, quod sufficit, ideo eo omisso, itum est in eam sententiam ut ista solemnitas auctoritatis Papæ præsūmatur ex cursu temporis, nec ad hanc præsumptionem est necessarium, quod enuntietur solemnitas, ut est communis, & fuit resolutum in Caballin. coram Rubeis 10. Ian. 1575.

Idem etiam fuit t. resolutum in causa Romana relocationis domus 20. Iunij 1594. & 13. Martij 1595. coram D. Gippio.

Quamuis in vna t. Anconitana terrarum, 27. Ianuarij & 18. Aprilis 1581. coram D. Blancheto fuerit dictum, Beneplacitum sedis Apostolicæ, etiam spatio 40. annorum non præsūmi, quia cum fuerit positum in conditione, & non sit solemnitas iuris communis, requiritur tempus antiquum, Mohedanus dec. 52. Socinus Iunior conf. 56. num. 29. lib. 2. Aymon de antiquitate temporis, part. 3. num. 18. Sequitur Proser de Augustino d. append. pag. 507. citans Canalean. dec. 8. sub n. 23. p. 2. & alios.

Et in t. dict. Romana casalis 25. Martij 1594. coram eodem domino Seraphino, fuit facta difficultas circa præsumptionem licentis capituli, quod reseruat illius fuit facta sub conditione. Sed aliqui ex Dominis respondebant hoc non impedire præsumptionem ex Berroio in rub. de probatio. numero 46. & 49. & Menoch. de præsumptio. lib. 1. præsumpt. 37. numero 20. & seq.

Et in causa t. Mediolan. rescissionis permutationis 10. Ianuarij 1597. coram domino Pamphilio fuit resolutum, quod licet transactio super bonis ecclesiasticis requirat easdem solemnitates, quas requirit alienatio, Caputaquen. dec. 106. part. 1. & sic solemnitatem, & istam causam, pro solemnitate tamen sufficit beneplacitum Apostolicum, quod supplet omnes alias solemnitates: & licet huiusmodi beneplacitum non ostendatur, quia tamen fuit reseruatum in ipso instrumento, in quo abbas, & monachi susceperunt in se omnis illud obtinendi, satis præsūmitur obtentum stante obseruantia ipsius transactionis spatio 30. annorum & ultra, quo tempore sapienter decitum est præsūmi beneplacitum Apostolicum in alienatione bonorum ecclesiæ, Felin. in cap. Albericus de testib. numero 4. ubi dicit hoc procedere, etiam si beneplacitum non sit enuntiatum, quod seruat Rota, ut per Puteum dec. 365. libro secundo, & fuit resolutum in causa Romana casalis vigesimo octavo Iunij 1593. coram Decane, & sapissime in aliis causis, & c. & eo ipso quod præsūmitur sollemnis, præsūmitur etiam utilis ecclesiæ, & monasterio, quamdiu contrarium non probetur, Abb. consil. 41. sub numero 2. p. 1. Alex. 29. num. 6. lib. 1. Iason 54. num. 3. lib. 1. Dec. 192. numero 1. Paris. 24. num. 5. lib. 4. Bald. in cap. 1. de his qui feudum dare possunt.

Et ita tenendum t. est, quamuis nouissime Flores de Mena q. 23. numer. 94. & 95. doceat solemnitatem necessariam etiam enuntiatam in scriptura, de qua non constat in scriptura separata, vel tabellio fidem non facit, in rebus minorum, ecclesiarum, & aliorum, quæ sine solemnitate alienari non possunt,

non præsumi, etiam si possessio tricēnalis, & quadragenalis sit, nisi possessio reorum sit admodum antiqua, vel memorialis, vel centenaria, aut magis, & minus, & dummodo si non sit ultra centum annos, fama tituli, aut alia indicia concurrant, quæ arbitrio iudicis relinquit, neque esse constituendam differentiam (vt communiter constituunt Doctores, & particulariter Mascard. Menoch. & alij relati) inter titulum, & solemnitatem necessariam, & essentialem præsumendam, sed ad illam præsumendam non minorem probationem, aut minores cōiecturas, quam ad præsumptionem tituli requiri, ex d. c. peruenit, & alijs quæ id non probant.

187 Et an in t̄ exemplatione instrumenti præsumatur solemnitas extrinseca, ex antiquitate temporis, vide Aymonem d. 3. part. sect. 2. à n. 12. Cou. practicarū c. 21. Nau. consil. 2. de fide instrum. & Rotam decis. 193. part. 2. diuersorum.

188 Huiusmodi autem t̄ præsumptioni non est locus, ubi ex ipso instrumento apparet de contrario, nempe non interuenisse dictum consensum, seu solemnitatem alias in actu requisitam, Aymon. d. 3. p. sect. 1. 7. limitat. num. 27. decis. Pedemontana Cacharani 273. à num. 7. Mieres de maiorat. 4. par. quæst. 20. num. 28. Velazquez alios citans in l. 41. Tauriglos. 3. num. 5. Surdus de aliment. tit. 8. priuileg. 22. nu. 10. Prosper de Augustino, d. append. pag. 505. & Nota decis. 84. num. 7. part. 2. diuers. & in vna Altorien. beneficij de Villarin. 11. Decemb. 1585. coram D. Pamphilio, in qua fuit resolutum, Transumptum factum coram vicario Archiepiscopi de Villafafila, ad cuius instantiam fiebat transumptum, non esse in forma probanti, quia eius vicarius non dicitur index ad id, etiam quod haberet iurisdictionem ordinariam, & non esset vicarius foraneus, Abbas num. 2. Felin. 4. in cap. fin. de fide instrum. Cum ageretur de interesse Archiepiscopi, cap. 1. insinuante ubi Abbas, Felin. & alij de offi. delegati, & quia ex facie instrumenti apparebat, non solum nullam adhibitam causam cognitionem ex temporis breuitate, Anchar. conf. 83. Gabriel. conclus. 5. de sentent. numero 34. Achilles decis. 48. sed etiam ex defectu citationis requisita, d. cap. fin. ubi Doctores, quia notarius ait, quod facta comparitione coram domino Vicario statim iussit transumptari, & notarius in continenti dedit transumptum, quæ citatio cum requiratur aliquod temporis spatium, excluditur ex illis dictionibus, statim, & incontinenti, Tirag. in l. si vnquam, verb. reuertatur, num. 114. & 116. Vnde tollitur omnis præsumptio, quæ ex temporis antiquitate oriri alias potuisset, Decius cōsil. 445. num. 68. quando enim ex facie instrumenti constat solemnitates non esse seruatas, cessat præsumptio ex lapsu temporis, Paulus cōsil. 81. lib. 2. Alexan. cōsil. 1. lib. 4. Gabriel. conclus. 1. de præsumpt. num. 57.

189 Et in causa t̄ Auximana terrarum 23. Ianuarij 1595. coram domino Orano fuit resolutum, Citationem factam canonicis in ecclesia, seu in choro non sufficere etiam stante lapsu 30. annorum, Ganbarus decis. 10. Agidius decis. 10. in fin. Felin. cap. cum omnes n. 24. de constitutio. & cap. eam te, num. 13. de rescrip. cum alijs, quia non sunt congregati capitulariter, & cum ex facie actus appareat citationem factam esse nullam, cessat præsumptio ex lapsu 30. annorum ad Paulum, Alexand. & Gabriel. supra, & fuit alias resolutum, &c. Et conducit decisio in causa Tolitana nullitatis professionis coram domino Pamphilio 27. Februar. 1595. adducta supra 9. part. cap. 2. num. 330.

In vnione vero t̄ facienda seminario non videtur requiri consensus capituli, sed eius loco requiritur, quod fiat cum consilio quatuor deputatorum, duorum de capitulo, & duorum de clero, ex decreto Concilij ca. 18. f. 23. de reform. Alias vnio non valet. Rota d. dec. 132. Cæsar. de Graffis, & censuit sacra Congregatio Concilij his verbis, Congregatio censuit, & vniones factas seminario absque consilio eorum quatuor, quos iubet concilium adhiberi, minime valere. Alia. No valent vniones simplicium beneficiorum facta irrequisito deputatorum consilio.

Verum Episcopus t̄ non tenetur sequi eorum consilium, vt eadem Congreg. censuit his verbis, Episcopi quatuor deputatos seminary debet adhibere in cōsilio pro tota temporali administratione prædicti seminary excepta exactione, quæ ad solum Episcopum spectat, non tamen tenetur eorum sequi consilium.

Et ita in vna t̄ Mediolanen. beneficij quinta Iunij 1596. fuit resolutum, Quod deuolutio est iustificata lapsu temporis a die vacationis, iuxta capitulum secundum de concessionem præbendæ cum alijs: neque obstat vnio facta seminario, quæ sine consensu capituli est nulla secundum ius commune, Cl. 2. de reb. ecclesiæ, & attentio Concilij Trid. ad eius validitatem requiritur interueni aduocatorum, vt fuit sape à Congregatione declaratum, & consequenter non impedit deuolutionem, nā ignorantia iuris non præstat instam causam ex deductis in causa Gien. præstimonij, &c. nec regula de triennali suffragatur seminario, quia illa defendit titulo possidente, non autem vti vniuersum, Chisan. dec. vltima.

Requiritur etiam ad hoc, t̄ valeat vnio facta seminario, quod sit actu rectum, & habeat actu scholares, & magistros, vt censuit Sacra Congregatio a. 1. no. 1588. in vna Gien. his verbis, Congregatio Concilij censuit vnionem nullam esse, & inuallidam, cum seminario non fuerit erectum, iuxta formam Concilij, vtpote, nec magistris, nec scholaribus vere, & actu in eo existentibus, quæ declaratio fuit confirmata per breue Sixti Quinti in eius executionem datum 26. Octobris 1588.

Et Episcopo t̄ Caurien. sic fuit rescriptum, Per illius, & reuerendissime domine vii frater, cum nomine capituli istius ecclesie expositum fuerit Congregationi illustrissimorum Patrum qui Triden. Conc. decretis interpretandis præfati sunt decem ab hinc annis istic vix exiisse cepiam seminary fabricam illam, tamē nūquā perfectam, ac super beneficiis non fuisse certam taxā constitutam minusque in ipso seminario magistros, & scholares habitos, censuit ipsa Congregatio beneficia eidē seminario vnita, argue in mensib. Apostolicis vacata, spectare ad liberam sanctissimi domini nostri dispositionem: quā Congregationis sententiam amplitudini tuæ notam esse volumus, &c. Rome 26. Ianuarij 1596. Hiero. Cardinal. Mathaus.

Vnde in causa t̄ Gien. præstimonij de mensē Iunij 1593. coram domino Blancheto fuit resolutum, Collationem beneficij factam ab Episcopo post lapsum multi temporis a vacatione non sustineri, c. 2. cum alijs, de concessio. præbendæ, nec obstat vnionem factam de dicto beneficio seminario faciendo verbaliter tantum erecto, quasi ignorantia iuris dubij fuerit excusatus à deuolutione, quia responderetur ius esse clarum, quod ecclesia nondum existentis donari non potest, cap. ad audiendam 2. & ibi Abb. de eccles. edificand. Nec obstat c. nemo, de consecrat. distin. 1. quia solum probat antequam ecclesia fiat, debere esse obligationem donandi, nec obstat Consilium d. cap. 16. quia respondet ut quod vt

quod vi posset fieri vnio, debebat seminarium actu esse erectum saltem in domo conducticia, & Concilium precipue debere fieri contributionem de fructibus mensae, &c.

196 Et in vna t Corduben. praestimonij 6. Nouembris 1596. coram D. Lita fuit resolutum, Possessio seminarij sui de facto capta, & propria auctoritate vigore vnionis facta eidem seminario ante erectionem illius, quam vnionem certa certum est non subsistere, ad notata per Ancha. in Clem. si vna 3. oppos. de reb. ecclesiae non alie. & prout fuit dictum in illa. Gien. praestimonij 20. Feb. 1594. coram illustr. Blancheto. Et idem fuit resolutum in alia Corduben. praestimoniorum 7. Febru. 1601. coram eod. D. Lita, vt per Gonzalez posthac visum gloss. 5. d. 7. a. num. 68. qui id solum admittit, quando colligeretur aliquis fumus, vel suspicio fraudis in tali vnione, vel quando. reditus beneficiorum vnitorum seminario nondum, erecto forsan non conuerterentur in eius vtilitatem, & prosecutionem, sed in alios extraneos vsus, ac etiam quando omnia de tractione fructuum mensae Episcopalis, & capitularis, & cunctorum beneficiorum diocesis, prout dictum Concilium pro forma requirit, vt vel alias forma non seruata fieret vnio, alias inquit validam esse talem vnionem futuro seminario, quamuis nec domus sit empta, nec fabrica constructa, nec scholares actualiter admissi. Sed ista sententia est re vera contra dict. declarationes S. Congregationis, & decif. Rotae.

197 Vbi se t offert difficultas, an si semel bene facta vnione seminario actu erecto, & habenti scholares, postea definant, ibi esse scholares ad tempus, vt reditus infundantur in fabricam, seu reparationem domus, vel alia de causa, expiret vnio beneficiorum.

198 Et t videtur, quod sic, nam omnis res per quaecunque causas nascitur, per eandem dissoluitur. c. 1. de reg. iuris, & L. nihil tam natur. ale. ff. eodem, & deficientibus scholaribus non videtur esse collegium, & subiectum in quo vnio permaneat.

199 Nihilominus tamen contrarium videtur verius ex doct. Abb. in cap. gratum de posulat. praelator. num. 12. Cuch. in infunctio. maior. lib. 4. tit. 1. n. 17. & Horatij Mandos. de priuileg. ad instar gloss. 7. n. 44. Agor lib. 5. c. 22. n. 9. & aliorum, & turpius eicitur, quam non admittitur hospes, cap. quemadmodum, de iur. ciu. v. and.

200 In odium tamen Episcopi tollentis scholares e seminario, licet ad tempus forte impetrarentur, & concederentur beneficia illi vnita a Papa dissoluent vnionem.

201 Et si t esset pensio reseruata seminario, licet tunc non expiraret, & extingueretur, iuxta dicta tamen videtur, quod non posset exigi pro annis quibus non sunt scholares.

202 Rursus t requiritur in vnione vocatio, & consensus patroni, siue ecclesiastici, siue laici, ac inferioris collatoris, & electorum, Clem. vnica. 8. de statu monachorum, Concil. Trident. cap. 15. sess. 24. de reformat. ibi, Cum patronorum consensu, &c. Bonifacius in dict. Clem. si vna a. num. 21. & Cardin. numer. 6. & 17. Fastol. dub. 6. Caccialupus artic. 6. Pet. de Perusio cap. 5. 6. quast. principali. Rebus. in praxi tit. de vnio. num. 28. & in reg. de vnio. gloss. 11. n. 61. & in d. reper. 8. qui vero, 5. notab. versic. tertio posset queri, & in consil. 20. versic. quinto respondetur, vbi ait, quod si per inferiorem a Papa facta est vnio, oportet probare non solum vnionem, sed & consensum collatoris, seu

patroni, & Lamber. de iure patro. lib. 3. quast. 6. art. 2. Mandos. reg. 22. quast. 8. numer. 3. Couarrun. practica. cap. 36. num. 10. Hojeda dict. cap. 3. numero. 9. versic. sed virum, Fulcus dict. lib. 2. capit. 25. numero 26. Lancelot. in institut. dict. lib. 2. tit. de vnio. 8. nec solum, Flam. Paris. de resignatione benef. lib. 2. quast. 4. numero 11. & Zerola in praxi 1. part. verb. vnio. 8. 7. dub. 4. & alij.

Nam t vnio debet fieri vocatis hiis quorum interest, alias non valet tam ex iure communi, vt per Pet. de Perusio d. cap. 5. num. 1. Rebus. d. tit. de vnio. n. 43. Duaren. d. lib. 5. cap. 6. Hoiedam dict. num. 9. versic. secundum quod, & Lancelotum ibi, & Azor dict. lib. 6. cap. 28. quast. 14. quam ex Concil. Trident. sess. 7. de re fort. c. 6. Rota in dict. Segouien. praestimonij 133 n. 4. part. 2. diuersorum, & in vna Theanen. beneficij S. Eustachij 20. Maij 1587. coram D. Gipsio, & Concilium Bononien. dict. tit. de vnio. 8. quae seruanda in vnio. ibi, Et vocatis quorum interest, tota erit res pertractanda.

Et qui t sint isti quorum interest, qui vocandi sunt, tradunt Caccialupus d. art. 6. & Pet. de Perusio d. cap. 5. & Rebus. d. gloss. 11.

Vnde in vna Spoletana capellaniz 29. Maij 1551. coram D. Capisuco, Rota tenuit, Vnionem factam per legatum de latere de beneficio iuris patronatus sine consensu patronorum esse inuvalidam, vt per Caputaquen. decif. 350. part. 3. Et in eadem 17. Iunij eiusdem anni tenuit, Vnionem factam de beneficio iuris patronatus eorum, non accedente consensu omnium patronorum esse nullam, vt per eundem Caputaq. decif. 346. part. 3.

Et in vna Taruina plebis de Medulo sub die 28. Iunij 1553. coram illustrissimo D. Millino habita opinione Romanorum dominorum abbreviatorum de parco maiori, fuit resolutum, In vnione facienda de beneficio solere, & debere exprimi possessionem iuris conferendi, si qua penes aliquem adeest maxime iure speciali competens.

Quod t etiam, ad huiusmodi possessionem iuris conferendi facere intrare regulam de iure quasto, vt sit necessaria derogatio, fuit resolutum in vna Taruina beneficiorum, seu vnionis 8. Martij 1596. coram illustrissim. D. Blancheto, in qua antea 24. Nouembr. 1595. coram eodem fuerat resolutum vnionis exceptionem obitare iuri conferendi quando vnio est bona.

Et t in dicta Taruina 20. Ianuarij 1594. coram domino Orano fuit resolutum, De collationis pertinentia cum non agitur contra ordinarium, sed contra inferiorem qui praesentat vnionem beneficij, & cui in commune resistit, sufficere probationem leuiorem etiam per famam, Rota decif. de probatio. in nouis, Casador. 5. eodem tit. Chisanen. 3. quamuis in eadem Taruina 16. Decemb. 1588. coram D. Bubalo fuit resolutum, Ad effectum infringendi vnionem ob non expressionem iuris praesentandi, Rota decif. penul. & fin. de exceptio. in nouis, de quo supra 3. part. cap. 5.

Et in vna Aquea. iuris patronatus septimo Nouem. 1601. coram Domino Lanceloto est resolutum, constare de iure patronatus ex ipsa fundatione & dotatione cum reservatione iuris patronatus de consensu Episcopi pro Anton. fundatore, & eius successoribus, Caputaquen. decif. 133. parte secunda, & hoc ius patronatus fuisse in communitatem translatum constare ex publico instrumento donationis ei factae, cuius validitas controuersi non potest, cum interuenit auctoritas visitatoris Apostolici, & fuerit re-

rificata ab ordinariis pro tempore existentibus, qui presentationes admiserunt, consensus namque ordinarij sufficit vacuus, & satis est, quod interuenierit ante, vel post, Thamis decisio. vigesima, constat etiam de effectu istius donationis ex pluribus presentationibus continuatis spatio centum annorum, & ultra, quae sortita fuerunt effectum, & ab Episcopis confirmatae, neque potest dici ante donationem beneficium fuisse effectum liberae collationis, cum non probetur, nec presumatur mutatio status, neque concurrant requisita pro illius mutatione, & praescriptione libertatis, iuxta textum cum ibi notatur in cap. cum de beneficio de praebend. in 6. Hinc sequitur inualiditas unionis de iure patronatus laicorum, facta sine consensu patroni, non facta de hoc mentione, est nulla, Abb. cap. cum dilectae, in fin. de iure patronatus. Fasol. dub. 6. Caputaquensis. decisione 246. parte tertia, & fuit sententia in causa A-prusina iuris patronatus vigesimo Aprilis 1584. coram Domino Bubalo, & in alia Tarusina plebs coram eodem, & in una Romana iuris patronatus coram Domino Mellino.

210 Vnde etiam t Sacra Congregatio Concilij supra cap. quinto sess. vigesima prima de reformat. sic censuit, Hoc cap. quo disponitur posse Episcopum facere uniones perpetuas quarumcunque ecclesiarum parochialium, & aliorum beneficiorum cum curatis propter eorum paupertatem, non comprehendit beneficia iuris patronatus. Et supra d. cap. 18. sess. 23. si. vi. iri non possunt beneficia iuris patronatus etiam ecclesiastici, nec pertinentia ad provisionem inferiorum, neque beneficia, quae residentiam requirunt, neque regularia, nec etiam quae commendata sunt, nec quae monasteriis sunt unita, vel annexa. Consonat dict. Bononien. d. iij. de unio. §. quae obstant unionibus beneficiorum, & titulus de seminario. §. quae beneficia uniri nequeunt.

Ex quibus t apparet falsum, quod ait Acor d. d. 2. 211 part. libro quinto, cap. 29. quastion. 16. & libro 6. cap. 28. quast. 12. quod legatus potest unire beneficia iuris patronatus clericorum, vel laicorum ex praescriptione, consuetudine, aut privilegio, sine ipsorum consensu, tunc enim iuri (inquit) potest legatus derogare. Sed ista ratio solum procedit in provisione de quo supra §. par. cap. 3. num. 71. & 72. non vero in unione, quae aufert in perpetuum provisionem.

212 Nec etiam t verum existimo, quod ait Manuel Rodriguez quastionum regularium tom. tertio, quastione octuagesima, articulo primo, quod per privilegium, & facultatem datam priori sancti Benedicti uniendo monasteria consentientibus abbatibus, & monachis monasteriorum uniendo, non obstant te fundatione, dotatione, & c. potest fieri unio monasteriorum iuris patronatus sine consensu, & vocatione patronorum, cum in privilegio nulla fiat mentio de vocatione, & consensu ipsorum, conuincitur enim ex regula leg. si quando Cod. de ineffic. testament.

213 Nec contra t patronum, aut inferiorem collatorem praesumetur eorum consensus, etiam si in unione enuncietur ab ipso Episcopo, nam alias esset in facultate Episcopi illis praedjudicare, ad decisio. decimam tertiam, Crescen. de probat. de qua supra 8. part. c. 47. 43.

214 Hoc autem t certum est, non requiri vocationem rectoris beneficij, nec eius consensum, cum ei ad suam vitam non praedjudicetur, sed post mortem ipsius unio sortiat effectum, nec defensoris, si vacat dict. cap. consultationibus, de donatio. & dict. Clem.

si una, & ibi gloss. & DD. Rebuff. dict. gloss. ii. numero 8. Hojeda dict. cap. 3. numero 9. versicul. sed virum Lannulo. dict. titulo de unio. usque adeo, & Rota in dicta decisio. Segouien. 133. numero 13. & 14. parte 2. diuersorum.

Quod t procedit etiam in unione facienda per legatum, Gambarus d. lib. 5. rubric. 1. de potest. legati in uniendo, num. 114. ne contrarium dicit Aegidius decis. 403. vt ei imponit Gambarus ibi, & numer. 112. Nam illud de vocando rectore immediato, & c. solum dicit quoad dismembrationem, & alienationem.

Nec etiam t rector ecclesiae est vocandus in unione facienda de aliquo beneficio, seu praestimonio suae ecclesiae, Rota in dict. Segouien. num. 14. & 15.

217 Quod t procedit etiam in casibus positus per Concilium Tridentinum, vt vocatis his quorum interest, uniones fiant, quamuis contrarium, nempe in illis casibus citandum esse rectorem, & possessorem beneficij, videatur velle Fuscus dict. lib. 2. cap. 26. numero 11. nam illa verba, vocatis quorum interest, accipienda sunt, iuxta ius antiquum, cum aliud non caueatur expresse ad l. praecipimus, Cod. de appellat. cum aliis.

Et etiam t procedit eadem ratio in unione facienda ex commissione Papae, vocatis quorum interest, quamuis tunc vocandum esse rectorem beneficij videatur velle gloss. eg. Cancellariae 21. versic. item secundo.

218 Nec t etiam plebs debet vocari, Boerius dicta decisio. 345. numero quarto, Rebuffus d. gloss. ii. numer. 11. Hojeda d. 7. 9. versic. secundum quod, qui nempe Rebuffus n. 12. & Hojeda ibi recte aiunt, quod audiretur, tamen si causam rationabilem allegaret, ne fieret unio.

219 Nam t vt fuit resolutum in vna Gerunden. unionis 20. Martij 1600. coram D. Sacro parochianorum interest bonum habere pastorem, ideo sunt legitime personae in causa hoc respiciente, Alexand. de Neuo consil. 48. numero 7. Pet. de Perusio de unione c. 2.

220 Nec t etiam oportet in unione facienda per legatum, seu ex commissione Papae vocare Episcopum, & ita sentiunt citati supra numero 69. & tenet Ripa lib. 2. respons. 18. numero 7. & Gambarus supra numero 114. quamuis in legato contrarium. videantur velle Aegidius decis. 512. seu 513. & Rebuff. d. gloss. ii. numero 7. & tenet Caputaquensis. decis. 350. numero 1. p. 3. & practica bilia Rotae dict. cap. de unio. numero 12. versic. circa praedicta, Zerola in praxi 2. part. verb. unio, §. 3.

221 Sed quicquid t ipsi velint, non videtur verum Episcopum debere vocari, nam quamuis ex unione ei auferatur collatio in beneficio unito, tamen id prouenit ex natura unionis, & legatus habet in hoc eandem potestatem, quam Episcopus, & concurrat cum eo, Gambarus supra numero 46. 47. & 54. & alias sua iura, & iurisdicatio inuiolata remanent Episcopo, cap. secundo de religiof. domibus, & ibi Dd. cap. pastoralis. vbi Innocent. & alij de privileg. Cacialup. articulo secundo, quastione 16. Pet. de Perusio cap. 10.

222 Et quod t dicit ipse Pet. de Perusio cap. 5. 6. quast. 23. principali, quod sicut Episcopus non potest unire sine consensu ordinarij collatoris, ita nec legatus intelligitur de ordinario collatore inferiore, vt patet

ex ipsa questione, & ex comparatione Episcopi.

9.

*Quomodo probetur unio, & quando dicatur
sortita effectum, & de eius re-
uocatione.*

S V M M A R I A.

Unio non presumitur, sed probari debet ab eo, qui factam
asserit, cum unio sit quid facti, & odiosum, nu. 214.
& reprobat. Menoch. id declarans, ut non proce-
dat, quando asseritur facta unio duarum ecclesiarum,
de quarum paupertate, & inopia apparet: nam tunc
facta presumitur, quod est sine fundamento: nec Fe-
linus, quem citat, id dicit, sed solum, quod est consuetu-
ra, & c. n. 225.

Probanda est unio per instrumentum, seu literas ipsius
uniois, n. 226. & seq. ubi quod requiritur scriptura,
nec sufficiunt testes, ex Rota contra Caccialupum, &
Zerolum re'atos, n. 218.

Probatur etiam unio ex diuturnitate temporis, nu. 229.
sed quod tempus requiritur, resolutum contra ali-
quod relatus requiri tempus immemorabile, vel qua-
dragenarium cum titulo putatio d'nt' cau' in pre-
scribendi, n. 230. & seq. & in probanda dicta imme-
moriali debet probari, quod beneficium semper est
tanquam unum possessum, & debet esse probatio
40. annorum de visu, n. 232. quod probatur ex cap. 1.
de prescript. in 6. & quia unio est contra ius com-
mune, & odiosa, n. 233. & ita tenet Rota, ut in reso-
lutionibus adductis, nu. 234. & in decisionibus po-
sitis, a nu. 235. & in resolutione adducta, numero
238.

Id solum videtur procedere in unione accessoria, & ex-
tra titulum, secus in unione aque principaliter, in
qua quodlibet beneficium remanet in suo statu, & re-
tinet nomen, & iura sua. & solum agitur, ut unus sit
rector utriusque. & sic non ita resistit ius commune: unde
in ea non erit necessaria immemorialis, aut qua-
dragenaria cum titulo, sed sufficit quadragenaria
sine titulo cum bona fide, ut videtur velle Rota in
decis. positis, a n. 239. pro quibus facit declaratio S.
Congreg. adducta, n. 243.

Secundum Felinum, & Rebuffum alleganti unioem
esse factam sufficit ad eam probandam probare pos-
sessionem 40. annorum cum fama tituli ex doctrina
Bartoli in l. Cellus, de vltimo capio. volentis, quod
sufficit probare titulum ad vltimam capionem publi-
ca forma, numero 244. sed id videtur falsum nec
doctrina Bartoli videtur vera, & c. n. 245. & quam-
uis Rota secuta sit dictam doctrinam Felini in vna
Alexandrina, ut in resolutionibus adductis, n. 246.
tamen videtur postea reuocata, ut in resolutione
adducta, n. 247.

Probatur etiam unio ex verbis enuntiativis plurium
instrumentorum antiquorum, in quibus beneficia
tanquam unita enuntiantur, nu. 248. n. m. verba
enuntiativa plurium instrumentorum antiquorum
habent vim famam, n. 249. & fama in antiquis bene-
ficiis, etiam quod agatur de graui preiudicio, dum-
modo sit univ. rnis, & solida, ac constant, & illusa,
& c. n. 250. & 251. & quod verba enuntiativa instru-
mentorum antiquorum probent, tradunt citati nu-
mero 252. adducitur resolutio Rote, numero
253.

2. Tom.

Id procedit quando ista instrumenta antiqua haberent
originem à diuersis personis, non ab eisdem, numero
254. & quando verba enuntiativa sunt clara, nu. 255.
sufficiet tamen virtualiter enuntiare unionem,
ut in resolutione posita, numero 256. & debent ha-
bere originem à diuersis personis non suspectis, nu. 257.
nam enuntiativa plurium instrumentorum anti-
quorum non habent vim publicae vocis, & fama si vi-
deatur emanasse à personis suspectis, numero 258.
& sufficiunt, & requiruntur ad minus duo instru-
menta, nu. 259. & adducitur resolutio Rote, nume-
ro 260.

Quod dicatur antiquum in proposito, aliqui docent de-
bere esse centum annorum, numero 261. & facit,
nam quamuis varia sunt opiniones, quod dicatur an-
tiquum in materia probationis, tamen communis, &
magis recepta est, ut requiratur tempus 100. annorum,
à nu. 262. quod Rota intelligit quoad instru-
menta, & scripturas in testibus vero illud dicit an-
tiquum, quod excedit 60. annos, numero 264. &
seq. ubi adducitur resolutio Rote, Rota tamen alias
in instrumentis tenuit tempus 99. annorum pro an-
tiquo, & sequitur Mascard. & sustineri potest, cum
in tanto tempore unus annus parum importet, nu. 266.

Tam in testibus, quam in instrumentis cum ambiguntur,
an sint de antiquo, detrahendum est tempus litis, nu. 267.
& seq. ubi adducuntur resolutiones Rote.

Quod dictum est unionem probari ex enuntiativis in-
strumentorum antiquorum, accipitur concurrente
longissima quasi possessione ipsius unionis, non alias,
n. 269. & facit doctrina Aym. & aliorum quod licet
alias in antiquis probationes leuiore, seu presump-
tione, & coniecturales admittantur: hoc tamen non
habet locum contra possessorem, contra quem actor
debet plenissime probare, non obstante temporis anti-
quitate, nu. 270. quamuis idem Aymon alias teneat
sufficere probationes leuiore per iudicium, & conie-
cturas in antiquis etiam contra possessorem, qui non-
dum prescriptus, n. 271. quae sententia non placet, &
solum posset procedere quando praesens status, & pos-
sessio illius, contra quem agitur, non repugnaret illis
indiciis, & coniecturis, seu intentioni agentis, aut qua-
do ageretur de recuperanda re amissa de qua amissione
alias constaret, n. 272.

Probatur etiam unio per confessionem partis aduersae,
n. 273. sed obicitur, quod titulus beneficii non probatur
per confessionem aduersarii, licet ex ea possit ius-
tificari, & coadiuuari, n. 274. & quod ius patronatus
non probatur ex sola confessione aduersarii, v. 8.
Cong. censuit in declaratione adducta, n. 275. & sic
predicta sententia non videtur vera, nisi concurrentibus
adminiculis, & coniecturis, ut in simili de iure
patronatus tenuit Rota in decis. posita, nu. 276. & in
decis. posita, n. 278. & aliis ibi allegatis, & nu. 279.
iuxta quas decis. ita demum ex confessione partis
aduersae concurrentibus, etiam adminiculis probabitur
unio, si non agatur ad illius canonizationem: al-
ias id non sufficeret, ut dicitur de iure patronatus,
quamuis confessio etiam sola non reuocata actoris
pretendentis beneficium tanquam non unitum suffi-
ce et imponendum ei silentium, n. 280.

Quando unio dicatur sortita effectum, quod est vile
ad regulam Cancellariae reuocatoriam unionum, &
ad decretum Concilii sess. 7. cap. 6. & sess. 25. cap. 9.
resoluitur dici sortita effectum si secuta sit possessio,
non alias, nu. 281. & sic non subsequuta possessione ante
dict. regulam reuocatoriam superuenientem, unio

L. L.